

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 230/2026
04.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Биљане Станојевић, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Биљане Станојевић - адвоката Бојана Бончића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К.63/24 од 19.05.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 443/25 од 06.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Биљане Станојевић - адвоката Бојана Бончића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К.63/24 од 19.05.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 443/25 од 06.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К.63/24 од 19.05.2025. године окривљена Биљана Станојевић је оглашена кривом због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ и осуђена је на казну затвора у трајању од 7 (седам) година. Према окривљеној је изречена мера безбедности обавезно психијатријско лечење и чување у здравственој установи која ће трајати док постоји потреба за лечењем и чувањем окривљене, с тим да наведена мера може трајати и дуже од изречене казне затвора, а време проведено у здравственој установи урачунава се у време трајања изречене казне.

Истом пресудом према окривљеној је изречена и мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 5 година рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у установи у којој се извршава мера безбедности обавезно психијатријско лечење и чување у здравственој установи и време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљене, а суд ће о врсти и висини истих одлучити посебним решењем. Оштећени АА, ББ и ВВ су упућени да имовинскоправни захтев остварују у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 443/25 од 06.11.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Нишу, окривљене Биљане Станојевић и њеног браниоца, па је потврђена пресуда Вишег суда у Нишу К.63/24 од 19.05.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене Биљане Станојевић - адвокат Бојан Бончић, због повреда закона из члана 16. став 5. и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да у смислу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање, као и да у складу са чланом 488. став 2. ЗКП позове окривљену и њеног браниоца на седницу већа.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљене Биљане Станојевић је као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеној, навођењем да је суд у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применио закон који се не може применити, јер је кривично дело погрешно правно квалификовао као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ, будући да се кривично дело по ставу браниоца једино може квалификовати као тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ. Међутим, бранилац окривљене постојање по њему погрешне правне квалификације кривичног дела, по налажењу Врховног суда, суштински образлаже тако што оспорава правилност оцене изведених доказа од стране нижестепених судова и то посебно одбране окривљене, те у вези са тим и правилност утврђеног чињеничног стања везано за субјективни елемент кривичног дела, дајући сопствену оцену изведених доказа и то посебно одбране окривљене коју је суд по браниоцу требало да прихвати, а из које

произилази да окривљена није знала да је метадон психоактивна супстанца и да је Законом о безбедности саобраћаја на путевима забрањено да управља моторним возилом под дејством метадона, уз полемисање при томе од стране браниоца са закључцима и разлозима које су нижестепени судови дали у побијаним нижестепеним пресудама везано за субјективни елемент кривичног дела. Изнетим наводима захтева бранилац окривљене, по налажењу овога суда, суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним правноснажним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеној (члан 439. тачка 2. ЗКП), док суштински указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а која повреда одредбе ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеној и њеном браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду одредбе члана 16. став 5. ЗКП, истицањем да је суд морао да у конкретном случају сумњу у погледу чињеница које се тичу постојања субјективног елемента кривичног дела реши у корист окривљене. Осим тога, бранилац окривљене у поднетом захтеву наводи и да су потпуно нејасни разлози првостепеног суда о субјективном елементу кривичног дела, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да повреде одредаба члана 16. став 5. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеној и њеном браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене и у овом делу оценио недозвољеним.

Из напред изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Биљане Станојевић - адвоката Бојана Бончића одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић